

M. Mercè Rovira Regàs, Promoció de Mestres 1963-66 a la Normal de Girona

Amb en Joan i la M. Teresa ens vàrem conèixer als estudis de Magisteri. Un i altra eren estudiants actius i implicats, amb la mirada ben enfocada als estudis, però sense perdre de vista les necessitats del col·lectiu, el grup de mestres que en sortiria tres anys més tard.

Tots sabem que la carrera és molt curta i que després hi ha un munt de dubtes i de responsabilitats que requereixen una bona xarxa de suport dels companys professionals al voltant. A més, recordeu que en aquell moment anàvem a la Normal essent uns perfectes adolescents, tot just acabat el batxillerat elemental la majoria. Es va crear, doncs, un bon grup de suport que va organitzar actes i mogudes diverses a la Normal al llarg de tota la carrera. Aquest grup és el que actualment encara es va trobant amb més o menys freqüència i s'ha constituït en una segona família per a molts dels que en formem part.

Per això no us deu estranyar que conservem tants records, escrits, poemes, i fins proves físiques de la nostra amistat, cosa que, per altra banda, amb en Joan és tan natural, ell que ho donava tot a tot arreu on anava. Ens agradarà compartir-los amb tothom que estima aquesta família i fer ressò de la seva bonhomia arreu i amb tothom.

Els primers vint-i-cinc anys de carrera professional la relació es va mantenir en justament això, en trobades i coincidències als esdeveniments, cursos i formacions vàries a les quals anava el col·lectiu. Però, a prop de fer-ne vint-i cinc, algú va pensar que, amb la distància que hi havia entre nosaltres i la descentralització de les propostes ens acabàvem veient molt poc i que venia de gust intentar un retrobament de tota la promoció. La colla dels marxosos, la comissió de la marxa o de la xerinola, la colla dels culpables de tot plegat, com en deia sovint en Joan, va començar a remoure cel i terra per rastrejar els nous domicilis dels companys, la majoria ja casats i emmainadats i amb diversos canvis de domicili a l'esquena. El domicili dels pares encara va ser referència i a la trobada del vint-i-cinquè aniversari només hi faltaven un company i una companya dels cent-tres alumnes de la promoció.

Allà va començar la història compartida que intentem explicar en les diverses celebracions d'aquesta proposta d'homenatge, l'Any Domènech.

Com se sol dir popularment, a la família s'hi neix i, amb sort, s'hi estima i s'hi viu intensament. Però els amics es trien, amb la capacitat de cadascú per crear-se un entorn, una xarxa on teixir la seva vida, la que escull lliurement de fer. I la xarxa d'aquesta família d'antics estudiants de mestres és potent i rica, i duradora. Hem compartit els fets vitals importants de cadascuna de les famílies integrants, i ens hem seguit els uns als altres professionalment i personal, com a bons amics, des de la distància adequada.

Agraïts a la vida per haver-nos facilitat que ens creuéssim amb persones de la vàlua professional i humana d'en Joan i la M. Teresa, només podem celebrar-ho i alimentar-ho. És un regal. I assumim la responsabilitat de fer-lo créixer i de difondre'n el seu valor, per a testimoni de les generacions que van creixent.

Teia, Joan, Anna i Núria, una abraçada molt gran.